

וקורא "הינער"! "הינער"! (תרנגולת בײַדיש). בתו רחללה הייתה קוראת לאמא "מורתני" וגם הוא קרא לה כך. "בעל המקצוע" האלה, רוכס כculos בני עדות המזורה. גם האיכרים לא ידעו עברית ולא דיברו עברית, והילדים, בבית, דיברו יידיש. כך נס ביבנאל, בכפר תבור ובכל מושבות הניל, דיברו האיכרים יידיש. אבל את מונחי החקלאות קיבלו מהערבים. גְּחִסִּית-קָצֵר, גְּרֹזִיָּת - הובלה, ורבה סיפורים ובדיוחות נוצרו סביב התערובת יידיש-ערבית.

אנחנו דיברנו עברית, לא הייתה לאיכרים ברירה... אפילו הרב והשוחט לא ידעו עברית ואם דיברו קצת עברית, היה זה בהטעמה אשכנזית. לא זכור לי כיצד דיברו הנורים, דוברי הרוסית, עם האיכרים האחרים. אולי למדו קצת יידיש. דוברובין הזקן דיבר רק רוסית, זאת אני זוכר, אבל הסתר.

בתיהם של האיכרים, כאמור, אחידים בצורותם. שני חדרים, חצר, קיר-חומה סוגר על החצר. התאורה בבית ע"י מנורות נפט. מים מבאים מהמעיין, אם על-ידי בני הבית, או על ידי ערביות תמורה תשולם. הרצפה בבתיהם האיכרים הייתה עשוייה אדמה כבושה. את האדמה היו מבאים מהנהל, מערבביך בסיד שוטחים ומישרים על תשתיות הסלע. במכבש יד עשוי בול עץ גדול היו הערביות כובשות את האדמה. היו שומעים אותן דופקות ודופקות את בול העץ הזה עד שהאדמה הפכה לרצפה מהודקת. רצפה כזו היה צריך לתקן מדי פעם. זmirלי היה המומחה לרצפות אלה.⁶ רצפות של ממש היו רק בבתיהם הפקידות.

כאשר היו מואיזים בבעורק את הפרות למרעה היו יוצאות הערביות, נשות החרותים שגרו בחצרות האיכרים, כל אחת עם פרחית בידה, ואוספנות את הזבל מאחוריו הפרוח. על הזבל היו מדברים קש ויוצרים מעין עוגה, וմדברים על הקיר ליבוש, יחזקקה לעת החורף.

התא奔ו היה מוסך על-ידי קש וזבל. בכל חצר הייתה חושה קטנה ובה התא奔ו ששימש לאפייה ولביבול. היו מסיקים את התא奔ו בערב והוא בוער לפחות כל הלילה וריח העשן על כל הרחוב.

בתיהם הפקידות נהנו מחימום בתנורים שהיו בנויים בתוך הקיר בין שני חדרים, והוסקו בעצים.⁷ לא זכור לי שהיו תנורים כאלה בבתיהם האיכרים.